ומנלן דבעינן זביחה לשמה. לכתחילה דאי ממונא שפתיך לא מיפרשי ביה עבודות [ב]: **ממאי דלענין שחיטה קרוי** [ג] **וזבח [דלמא] היינו שמייהו.** זבח שלמים ולא נאמר זבח משום שחיטה: **מה לזביחה שכן פוסלת שלא לשם לאוכלין בפסח.** שאם שחטו שלא [א] לאוכלין כגון לחולה ולזקן שאין יכולין לאכול כזית [ד] פסול ואפילו הן בעליו דכתיב איש לפי אכלו תאכילה [ה] בכזית ושאר עבודות לא פסלי שלא לאוכלין [ו] דכתיב תכוסו ותניא (פסחים דף סא.). רבי אומר לשון סורסי הוא זה כאדם האומר לחבירו כוס לי טלה זה והכי אמרינן בפסחים (דף עח:) דאין (מחשבה) אוכלין בזריקה [ז]: **המקריב.** קבלה הוא דתניא והקריבו זה קבלת הדם: **שכן פסולה בזר.** לאפוקי שחיטה שכשירה בזר כדלקמן בפרק שלישי (דף לב.): שחיטה וקבלה טעונות צפון בפ׳ איזהו מקומן (לקמן דף מט.). יליף להו מקרא: **וישנן בחטאות הפנימיות.** אבל זריקת [ח] מזבח החיצון לית בהו: זריקה זר חייב עליה מיתה אבל שחיטה כשרה בזר וקבלה והולכה אע״פ שפסולה בזר אין חייב עליה מיתה כדאמרי׳ בסדר יומא (דף כד.) ארבעה עבודות זר חייב עליהם מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים והיין דכתיב גבי והזר הקרב יומת ועבדתם עבודת מתנה ודרשינן עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה והני כולהו יש אחריהם עבודה: **מכולהו.** במה הלך השוה שבהן שהן עבודה ולריכה לשמה אף אני אביא הולכה: **הולכה אפשר לבטלה.** שאם רלה שוחט בלא המזבח וזורק כדתניא [ט] במתניתין (לקמן דף יג.): **והקריבו זו קבלת הדם.** ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים זו קבלה [י] להא בתר שחיטה כתיב [יא]: **ולא תפקה מכלל קבלה.** אע״פ שהוא לשון הולכה אינה אלא קבלה שהרי לאחר שחיטה נכתבה ואין הולכה אלא אם כן קיבל הדם (חגיגה יא.) **ואפקיה רחמנא בלשון הולכה.** דהאמרן לעיל והקריב הכהן את הבל זו הולכת אברים לבכש (לקמן יג.): **דהולכה לא תפקה מכלל קבלה.** לכל דבריה ולע״ג שהיא עבודה שאפשר לבטלה אם רלה שוחט בלא המזבח חוזק היכא דלא בטלה שאין יכולין לאכול כזית [ד] פסול ואפילו הן בעליו דכתיב איש לפי אכלו תאכילה [יב] בכזית ושאר עבודות לא פסלי שלא לאוכלין [ו] דכתיב תכוסו ותניא (פסחים דף סא.). רבי אומר לשון סורסי הוא זה כאדם האומר לחבירו כוס לי טלה זה והכי אמרינן בפסחים (דף עח:) דאין (מחשבה) אוכלין בזריקה [יג]: **המקריב.** קבלה הוא דתניא והקריבו זה קבלת הדם: **שכן פסולה בזר.** לאפוקי שחיטה שכשירה בזר כדלקמן בפרק שלישי (דף לב.): שחיטה וקבלה טעונות צפון בפ׳ איזהו מקומן (לקמן דף מט.). יליף להו מקראי: **וישנן בחטאות הפנימיות.** אבל זריקת [יד] מזבח החיצון לית בהו: זריקה זר חייב עליה מיתה אבל שחיטה כשרה בזר וקבלה והולכה אע״פ שפסולה בזר אין חייב עליה מיתה כדאמרי׳ בסדר יומא (דף כד.) ארבעה עבודות זר חייב עליהם מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים והיין דכתיב גבי והזר הקרב יומת ועבדתם עבודת מתנה ודרשינן עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה והני כולהו יש אחריהם עבודה: **מכולהו.** במה הלך השוה שבהן שהן עבודה ולריכה לשמה אף אני אביא הולכה: **הולכה אפשר לבטלה.** שאם רלה שוחט בלא המזבח וזורק כדתניא [ט] במתניתין (לקמן דף יג.): **והקריבו זו קבלת הדם.** ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים זו קבלה [י] להא בתר שחיטה כתיב [יא]: **זו קבלת הדם.** ולגמד שלריך לקבלו בכלי (לקמן יג.) **זו קבלת הדם.** אע״פ שהוא לשון הולכה אינה אלא קבלה שהרי לאחר שחיטה נכתבה ואין הולכה אלא אם כן קיבל הדם (חגיגה יא.) **ואפקיה רחמנא בלשון הולכה.** דהאמרן לעיל והקריב הכהן את הבל זו הולכת אברים לבכש (לקמן יג.): **דהולכה לא תפקה מכלל קבלה.** לכל דבריה ולע״ג שהיא עבודה שאפשר לבטלה אם רלה שוחט בלא המזבח חוזק היכא דלא בטלה

מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח. ולא״ת זריקה נמי תפסול מק״ו דשחיטה שאינו פוסל בשינוי בעלים אלא על מנת לזרוק ופוסלת על מנת אלא לשם אוכלין ק״ו זריקה שפוסלת בזורק אלא לשם בעלים שתפסול אלא לשם אוכלין [טו] ולא״ל דאיכא למיפרך מה לזביחה שכן טעונה צפון ושנה בחטאות הפנימיות מיהו אכתי לא קמא ליה הך פירכא עד בסמוך לכך י״ל דהכא לא ליף [כא] מזביחה אלא קבלה והולכה. ברו״ך. ועוד נראה דבפ׳ תמיד נשחט (פסחים דף סא.) ממעטו שאר עבודות אלא [פסול] לשם אוכלין: **מה לזריקה שכן חייב עליה זר בו׳.** ולא״ת וגילף קבלה והולכה משחיטה וזריקה וי״ל מה להנך שכן חייבין בחוץ כדלקמן בשמעתין: **דהולכה לא תפקה מכלל קבלה.** וזריקה לא אתיא מכולהו שישנן בחטאות הפנימיות: **בא ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה.** תימה דבסוף כל הפסולין (לקמן דף לו.) דרשי׳ מיניה מנין לרבות שלמי מזיר ושלמי פסח ת״ל שלמיו פי׳ דנאכלין ליום ולילה וי״ל דהתם דרש מדכתביה גבי אכילה: **ש״מ תרתי.** ולא״ת ולימא כולה (להכי) הוא דאתא שתהא זביחה לשם תודה וי״ל דאיכא לרבויי חטאת

ואשם מדכתיב ביה [כב] אכילה:

[כג] **וישנן לאחר מיתה.** אבל שינוי בעלים אינן לאחר מיתה בפסחים [כד] (דף סא.). הקשה רבינו (דלמא מאחר) [כה] דשיעבודא [כו] לאו דאורייתא כמו כן אין שינוי קודש לאחר מיתה דמאי נפקא מינה דלא עלו לשם חובה הא לא מיחייבי יורשין להביא אחר דפלוגתא היא בקדושין בפ״ק (דף יג.): גבי האשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשין עולתה דקאמר שמואל והוא שהפרישתה מחייב ורב אשי [כט] אמר אפי׳ אלא הפרישתה מחייב והל״ל הכא למ״ד שיעבודא [לאו] דאורייתא אין שינוי קודש לאחר מיתה תרתי [ל] מיהא דווקא ויש לומר דנפקא מינה אם הפרישו שתי שלמים או שתי עולות לאחריות ופירש אשם אחת מתה או אבודה השניה תהיה קריבה עולה כדין הראשונה ואם קרבה הראשונה כתקונה השניה תהיה חולין וכי מתו בעלים ועשה יורש אחת אלא לשמה הרי היא כאילו נאבדה וקרבה שניה תחתיה ואם עשה הראשונה כתיקנה אז השניה חולין אבל אם לא פירש כלום אלא שתה הפרש שתים לאחריות אז אפילו נעשית הראשונה כתיקנה הוי שניה רועה ודמיה קרבי עולה כמו גבי מפרישי שתי חטאות לאחריות כדאיתא לקמן (דף יא.): מותר חטאת קרב עולה והכי נמי [לא] הוי בהפרישו שתי שלמים או שתי עולות לאחריות ועי״ל דלאחר מיתה הוי [איסור] בשינוי קודש כשמשנהו אבל ליכא איסורא בשינוי בעלים כיון דליכא בעלים מיהו [לב] אכתי לא ידע דרשא דמולא שפתיך דמינה נפקא איסור לשינוי קודש מדמייתי לה בסמוך. הגה״ה: **וישנן בציבור.** משא״כ בשינוי בעלים דאם שחט לשמו תמיד [לג] הרי הוא בעליו ואפי׳ לשם עובד כוכבים לא מיפסיל דבעינן חבירו דומיא דידיה מחוייב כפרה כמותו. ברו״ך:

מגלן דבעינן זביחה לשמה דאמר קרא [1]**ואם זבח שלמים קרבנו שתהא זביחה לשם [שלמים] ודילמא היינו שמייהו** [2] **מדכתיב** [א] [2]**המקריב את דם השלמים** [3]**הזורק את דם השלמים ולא כתיב זבח והכא כתיב זבח שמע מינה שתהא זביחה לשם שלמים אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה** [ב]**מה לזביחה שכן** [ג] **נפסלה שלא לשם אוכלין בפסח אלא אמר קרא** [2]**המקריב את דם השלמים שתהא קבלה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בקבלה ולילף שחיטה מינה משום דאיכא למיפרך מה לקבלה שכן** [ב״ב]**פסולה בזר ואשה** [ב] **אשכחן שחיטה וקבלה זריקה מנלן וכי תימא לילף** [ג] **מהני מה להני שכן** [3]**טעונות צפון וישנן בחטאות הפנימיות אלא אמר קרא הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בזריקה ולילף מינה משום דאיכא למיפרך מה לזריקה שכן** [ד]**חייב עליה זר מיתה אשכחן כולהו הולכה מנלן וכי תימא לילף מכולהו מה לכולהו שכן עבודה שאי אפשר לבטלה תאמר בהולכה שאפשר לבטלה אלא אמר קרא** [4]**והקריב** [ג] **את הכל המזבחה** [ג]**ואמר מר זו הולכת אברים לכבש ותניא** [5]**והקריבו** [ד]**זו קבלת הדם** [ג] **ואפיק** [ד] **רחמנא בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה ואשכחן שנוי קודש** [ה]**שנוי בעלים מנלן אמר רב פנחס בריה דרב אמי אמר קרא** [6]**ובשר זבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תודה** [ה] **אם אינו ענין לשינוי קודש דנפקא לן מהתם תנהו ענין לשינוי בעלים והאי להכי הוא דאתא שמיעא ליה** [ו]**לכדתניא ובשר זבח תודת שלמיו אבא חנין אומר משום רבי אליעזר בא** [7]**ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים ששחטן לשם תודה פסולה** [ו] **מה הפרש בין זה לזה תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרויה תודה אנן מזבח** [ז] **קאמרינן ואכתי מיבעי ליה** [ו]**חטאת ואשם מנין תלמוד לומר זבח אם כן נכתוב קרא ובשר תודת שלמיו [זבח]** [ח] **שמע מינה תרתי אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח נאמרה זביחה בשינוי קודש ונאמרה זביחה בשינוי בעלים מה זביחה האמורה בשינוי קודש לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמורה בשינוי בעלים לא תחלק בהן בין זביחה לשאר עבודות איכא למיפרך** [ז]**מה לשינוי קודש שכן** [ד] **פסולה בגופה וישנו בארבע עבודות וישנו לאחר מיתה וישנו** [ח]**בציבור כביחיד**

ומנלן דבעינן זביחה לשמה דאמר קרא [1]**ואם זבח שלמים קרבנו שתהא זביחה לשם [שלמים] ודילמא היינו שמייהו** [2] **מדכתיב** [א] [2]**המקריב את דם השלמים** [3]**הזורק את דם השלמים ולא כתיב זבח והכא כתיב זבח שמע מינה שתהא זביחה לשם שלמים אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה** [ב]**מה לזביחה שכן** [ג] **נפסלה שלא לשם אוכלין בפסח אלא אמר קרא** [2]**המקריב את דם השלמים שתהא קבלה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בקבלה ולילף שחיטה מינה משום דאיכא למיפרך מה לקבלה שכן** [ב״ב]**פסולה בזר ואשה** [ב] **אשכחן שחיטה וקבלה זריקה מנלן וכי תימא לילף** [ג] **מהני מה להני שכן** [3]**טעונות צפון וישנן בחטאות הפנימיות אלא אמר קרא הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בזריקה ולילף מינה משום דאיכא למיפרך מה לזריקה שכן** [ד]**חייב עליה זר מיתה אשכחן כולהו הולכה מנלן וכי תימא לילף מכולהו מה לכולהו שכן עבודה שאי אפשר לבטלה תאמר בהולכה שאפשר לבטלה אלא אמר קרא** [4]**והקריב** [ג] **את הכל המזבחה** [ג]**ואמר מר זו הולכת אברים לכבש ותניא** [5]**והקריבו** [ד]**זו קבלת הדם** [ג] **ואפיק** [ד] **רחמנא בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה ואשכחן שנוי קודש** [ה]**שנוי בעלים מנלן אמר רב פנחס בריה דרב אמי אמר קרא** [6]**ובשר זבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תודה** [ה] **אם אינו ענין לשינוי קודש דנפקא לן מהתם תנהו ענין לשינוי בעלים והאי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה** [ו]**לכדתניא ובשר זבח תודת שלמיו אבא חנין אומר משום רבי אליעזר בא** [7]**ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים ששחטן לשם תודה פסולה** [ו] **מה הפרש בין זה לזה תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרויה תודה אנן מזבח** [ז] **קאמרינן ואכתי מיבעי ליה** [ו]**חטאת ואשם מנין תלמוד לומר זבח אם כן נכתוב קרא ובשר תודת שלמיו [זבח]** [ח] **שמע מינה תרתי אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח נאמרה זביחה בשינוי קודש ונאמרה זביחה בשינוי בעלים מה זביחה האמורה בשינוי קודש לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמורה בשינוי בעלים לא תחלק בהן בין זביחה לשאר עבודות איכא למיפרך** [ז]**מה לשינוי קודש שכן** [ד] **פסולה בגופה וישנו בארבע עבודות וישנו לאחר מיתה וישנו** [ח]**בציבור כביחיד**

בשינוי בעלים אינו אלא כגון ששחט על מנת לזרוק להתכפר בו אחר אבל שחט אלא לשם בעליו ולא הזכיר על מנת לזרוק אין זו מחשבה דשנוי [כב] **בעלים לא שייך בקרבן אלא להתכפר בו וכפרה בזריקה היא והכי אמרי׳ לקמן בפרקין (דף י.) אשם אמר הריני שוחט לשם פלוני כשר שחטו על מנת לזרוק לשם פלוני פסול וכן לענין קבלה והולכה לא שייך שינוי בעלים אע״כ חישב לקבל על מנת לזרוק לשם אחר** [כג]**: וישנו לאחר מיפה. המפרישים קרבנו ומת והיורש מקריבו שייך בו שינוי קדש אבל לא שינוי בעלים שהרי מתו בעליו: וישנו בצבור. אבל שנוי בעלים לא שייך בקרבן צבור שהרי הכל בעליו:**

ולע״ג

לתודה ש״מ [דבעינן] זבח לשם תודה. ולא״ת ולימא כולה לזביחה לשם תודה הוא דאתא ומנלן לרבות שלמי מזיר ושלמי פסח (הגאונים) דנאכלין ליום ולילה וי״ל מדכתביה להאי קרא גבי אכילה שמע מינה לרבות נמי חטאת ואשם לאכול ליום ולילה (תוס׳ סוף): **שכן** פסולו בגופו וישנו בד׳ עבודות. משא״כ בשינוי בעלים. ולא״ת ולקמן מוכח מקראי דפסול בכל ד׳ עבודות בשינוי בעלים ותיקן רקונטרס דאינו אלא בשחטו על מ״מ לזרוק בשינוי בעלים או מקבל על מ״מ כו׳ ויש לתקשות דהכא אינו כתיב לגמוד דלא מלקת בין שינוי בעלים לשינוי קודש ומ״כ נימא כמו דבשינוי קודש מיפסל בכל ד׳ העבודות [אפילו אם לא חישבן] ע״מ לזרוק כמו כן שינוי בעלים נמי. ולפי׳ רקונטרס דפי׳ דאחר שחטו אלא לשם בעליו ולא הזכיר ע״מ לזרוק אין ג׳ העבודות דשם בעלים לא שייך בקרבן אלא להתכפר בו וכפרה בזריקה הוא (והשאלתא) נימא שפיר דאין למילף משינוי קודש כי אם מחשבת שינוי בעלים ובחטאתו וקבלה והולכה לא שייכא מחשבת שינוי אלא מ״כ דחשב ע״מ לזרוק (תוס׳ סוף): **וישנו לאחר מיתה.** פי׳ (המקריב) קרבנו ומת, היורש מקריבו ושייך בו שינוי קודש ולא שינוי בעלים כאין בעלים לאחר מיתה. דקדק ריב״ל להכא אמרי׳ כמ״ד שעבודת דאוריי׳תא לא שעבודת דלא״ד שעבודת אפי׳ מעיני קודש לא יביאו יורשין אחר ומ״כ שינוי קודש נמי אינו (אלא) לאחר מיתה. ואומר רבי דאתיא נמי כמ״ד שעבודת לא דאוריי׳תא ואפ״ה ישנו שינוי קודש לאחר מיתה כגון שהפרישו שתי (חטאות) [שלמים או עולות] לאחריות וכשמשנה בזה לא יעלה זה לשם חובה ולריך להקריב השני (תוס׳ סוף):

מסורת הש״ס

(א) [לקמן קו.], ב) לקמן טו:, ג) [ערובין קד. יומא כז. מנחות י.] מגיגה יא. פסחים סה: לקמן יד: ולף כד: לה., ד) לקמן יג. [קידושין לו: מגיגה יא.] ויקרא נדבה פרש״ד ד״ה, ה) לקמן ז., ו) לקמן לו., ז) פסחים ס: סב:, ח) שם סא., ט) שמות יב, י) [עמ״ש תוס׳ יומא מ. ד״ה והקריבו וכו׳ עד פירש״י דהכפ׳], כ) פ׳ צו רפי״ב, ל) קידושין יג:

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ מה לזביחה שכן פוסלת שלא לשם: (ב) שם זריקה מנ״ל וכ״מ ולקמן מהני. נ״ב ע״ל דף י ע״ז: (ג) שם ואפקה רחמנא לקבלה בלשון הולכה: (ד) שם מה לשינוי קודש שכן פסולו בגופו ושנו:

גליון הש״ם

[גמ׳ מדכתיב המקריב את דם השלמים וכו׳. מנחות ג ע״ב: רש״י ד״ה והקריבו בו׳ דהא בתר שחיטה כתיב. ע״ל לקמן דף יג. ע״א בתוס׳ ד״ה אמר אומר וכו׳: תוס׳ ד״ה מה לזביחה וכו׳ וי״ל דאיכא למיפרך וכו׳. ע״ל לקמן דף י ע״א בתוס׳]:

מוסף רש״י

והקריב הכהן את הכל. גבי אברים כתיב והקרב והכרעים ירחץ במים והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה: זו הולכת אברים לכבש. דאילו הקטרה בהדיא כתיב בקרא והקטיר המזבחה (חגיגה יא.). ומדבעי כהוה שמע מינה עבודה היא (ערובין קד.): **והקריבו.** דכתיב בעולה ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן את הדם: זו קבלת הדם. וללמד שלריך לקבלו בכלי (לקמן יג.) **זו קבלת הדם.** אע״פ שהוא לשון הולכה אינה אלא קבלה שהרי לאחר שחיטה נכתבה ואין הולכה אלא אם כן קיבל הדם (חגיגה יא.) **ואפקיה רחמנא בלשון הולכה.** דהאמרן לעיל והקריב הכהן את הבל זו הולכת אברים לבכש (לקמן יג.): **דהולכה לא תפקה מכלל קבלה.** לכל דבריה ולע״ג שהיא עבודה שאפשר לבטלה אם רלה שוחט בלא המזבח חוזק היכא דלא בטלה

שינויי נוסחאות

א) ג״כ לא ס״ד מדכתיב כו׳ (גליון) ב) מיכם ראשה נמתק, וכן ליתא בכ״מ וכ׳ וכש״מ. וכ״מ מרש״י [ותוס׳], וכי היכי דלא מסיב עבד ומלר פסולין (דק״ס): ג) והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה כל״ל (*הגרי״ב): ד) ג״כ והולכה היא ואפקיה רחמנא כו׳ (*ש״מ וע״ש): ה) ג״כ לשם שלמיו (כי״צ). ועי׳ לות יח וכש״מ ד״ס ובכו׳: ו) ג״כ פסולין (כי״ר). וכן בסמוך ואין שלמים קרויין (כי״מ ורש״י כת״י): ז) מזבח תודת (*ש״מ): ח) זבח תודת שלמיו (*ש״מ): ט) ל״ל עבודות לשמן (צ״ק). נ״ל עבודות של דם (ש״מ). ועי׳ לות שאח״ז: י) ככי״ר הל״ל עם שלפניו, וכ״ג מנלן דבעינן זביחה לשמה, דאי ממרוצא שפתיך הואיל ולא איפרושי ביה עבודות ממאי דלענין שחיטה קאי: זבח. שחיטה: דילמא היינו כו׳. (בש״מ גורס ממאי דלענין שחיטה וזריקה קאי. וכ״כ במ״כ וכעי״ז בכי״פ, וצ״ב): יא) שלא לשם אוכלין (ש״מ): יב) ל״ל ואכילה (כי״פ): יג) נ״ל דאין מחשבת אוכלין בזריקה ולא בקבלה והולכה אלא בשחיטה (גליון): יד) בש״ל גר׳ זריקה. ולפנינו מוקן עפ״י ל״ק וכ״ס בכתה״י. ועי׳ טס״ק: טו) כדתנן (כי״פ): טז) הקרבה והולכה היא כל״ל (כי״פ). וכדי״ו כלן הס״ד ומה״ד והולכה היא. לשון הולכה היא. ועי׳ לות ד: יז) לשם זבח לשם זובח מנלן וכו׳ (כי״י): יח) כמ״פ איתא: כיסוד אחר מדכתביה להאי קרא גבי אכילה שמע מינה לרבות נמי חטאת ואשם לאכול ליום ולילה (תוס׳ סוף): **שכן** פסולו בגופו וישנו בד׳ עבודות. משא״כ בשינוי בעלים. ולא״ת ולימא כולה לזביחה לשם תודה הוא דאתא ומנלן לרבות חטאת ואשם לאכול ליום ולילה וי״ל מדכתביה להאי קרא גבי אכילה שמע מינה לרבות נמי חטאת ואשם לאכול ליום ולילה (תוס׳ סוף): **שכן** פסולו בגופו וישנו בד׳ עבודות. משא״כ בשינוי בעלים. ולא״ת ולימא כולה לזביחה לשם תודה הוא דאתא ומנלן לרבות